

Arrest

nr. 314 648 van 14 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IX^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 april 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 12 april 2021 om internationale bescherming. Op 28 oktober 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, K. S. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van origine Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U werd 25 jaar geleden geboren in het dorp Shalwatti van het district Tagab, gelegen in de provincie Kapisa. U bracht quasi uw volledige leven door in dit dorp. U ging niet naar school door de vele gevechten in uw regio. U slaagde er wel in om sporadisch lessen bij te wonen in de madrasa, maar die kwamen echter vaak in het gedrang omdat u af en toe uw vader moest bijstaan op het veld.

Heel wat leden van uw familie gingen onder leiding van H. A. (...) aan de slag bij de arbaki's, en zo ook uw vader. Hij sloot zich bij hen aan op aansporen van zijn maternale oom, commandant S. R. (...). Die schakelde de hulp van uw vader in om hem te vergezellen tijdens zijn verplaatsingen, en hem te beschermen tegen vijanden. Gedurende twee jaar was uw vader regelmatig op pad met S. (...). Toen uw vader in de nacht terugkeerde van een trouwceremonie samen met S. (...) en zijn zoon N. R. (...), brak er plotseling een gevecht uit met de taliban. De taliban hadden het op de commandant gemunt, en werden via spionnen ingelicht over waar hij zich bevond. Zowel uw vader, S. (...) als N. (...) kwamen om tijdens dat gevecht. Naar aanleiding van deze gebeurtenis werd u zes dagen later naar het huis van uw maternale oom gestuurd. U moest daar blijven van uw moeder. Dat bleek ook een goede beslissing geweest te zijn, want daarna zijn de taliban nog twee keer naar uw huis gegaan omdat ze vreesden dat u in de voetsporen van uw vader zou treden. Vervolgens hebben uw moeder en maternale oom besloten dat het voor u nog te gevaarlijk was om in Afghanistan te blijven, en stelden ze u voor om naar België te laten vertrekken.

U verliet Afghanistan ongeveer een jaar en tien maanden geleden (i.e., omstreeks augustus 2020) via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Macedonië, Servië en Slowakije. Op 26 februari 2021 werden uw vingerafdrukken afgenomen in Slowakije, en diende u er een verzoek om internationale bescherming in. Omdat uw neef A. G. S. (...) reeds in België verblijft, was het steeds uw intentie om door te reizen naar hem. U zette uw reis dan ook verder en bereikte op 11 april 2021 België via Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk na een reis van ongeveer 9,5 maanden. Op 12 april 2021 diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek hebben de taliban verschillende huizen van uw familie doorzocht omwille van hun werk voor de overheid.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te zullen worden door de taliban.

Op 08 juni 2022 bezorgde uw advocaat ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming via email kopieën van volgende documenten: foto's die werden genomen tijdens de begrafenis van S. R. (...) en N. R. (...), een foto waarop uw vader samen met S. (...) en verschillende arbaki's staat afgebeeld, een foto waarop S. (...) samen met H. A. (...) staat, alsook een video die werd gefilmd tijdens de begrafenis van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omwille van het werk dat uw familieleden deden voor de arbaki, en in het bijzonder uw vader (CGVS, p. 25, 27). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen worden gekenmerkt door verscheidene tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden, waardoor het CGVS op geen enkele manier enig geloof kan hechten aan de door u aangehaalde vluchtmotieven.

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd; u verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 06 mei 2021, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij een minimumleeftijd van 24,4 jaar een goede schatting is. Dat u geboren bent op (...) 2004 en minderjarig zou zijn geweest bij aankomst in België, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd,

kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Uit het feit dat u zich bij uw asielaanvraag bij de DVZ verklaarde 16 jaar oud te zijn, blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. Dat u zich bewust gevoelig jonger probeert voor te doen dan u in werkelijkheid bent ondermijnt bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid. Bovenstaande vaststelling wordt versterkt wanneer blijkt dat u bij uw verzoek om internationale bescherming in Slovakië een afwijkende verklaring hebt afgelegd omtrent uw leeftijd. Daar gaf u immers aan meerderjarig te zijn en werd 01 januari 2002 als geboortedatum genoteerd (zie administratief dossier). U bleef echter ten stelligste volhouden dat u minderjarig bent (CGVS, p. 4, 7).

Dat u bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over uw leeftijd klemmt des te meer omdat u voor deze procedure ook geen enkel origineel document hebt voorgelegd dat uw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zouden kunnen staven. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs is een verdere negatieve indicatie met betrekking tot uw asielaanvraag, daar u het CGVS geen eenduidig zicht biedt op wie u bent en waar u vandaan komt. De door u aangereikte verschoningsgrond hiervoor kan evenmin overtuigen. Uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) zou immers na de val van Afghaanse regime door de taliban in beslag genomen zijn (CGVS, p.4) en u benadrukt meermaals dat onder het huidige regime de mogelijkheid niet langer bestaat om een taskara te laten uitreiken (CGVS, p.7). De uitslag van het leeftijdsonderzoek werd u echter gecommuniceerd op 06 mei 2021, ettelijke maanden voor de taliban op 15 augustus 2021 de hoofdstad Kabul innamen en zo de macht grepen in Afghanistan. U staat duidelijk nog altijd in contact met uw verwanten in uw herkomstland (CGVS, p.5,16). Het valt dan ook niet in te zien waarom uw verwanten in Afghanistan niet op zijn minst een kopie van uw identiteitsbewijs zouden hebben opgestuurd indien u werkelijk meent dat u daarmee uw leeftijd kon aantonen. Wat er ook van zij, in het licht van de feitelijke vaststellingen acht het CGVS uw identiteit niet ontegensprekelijk aangetoond.

Voorts zijn er ook ernstige redenen om te twijfelen aan uw verklaringen omtrent uw geboorteplaats. Bij het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u reeds spontaan aan dat de naam van uw dorp niet correct werd neergeschreven (CGVS, p. 3). In het kader van uw interview als Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (NMBV) verklaarde u immers geboren te zijn in Amanzi en zouden uw familieleden volgens uw verklaringen nog steeds in Amanzi verblijven (zie administratief dossier – NMBV-fiche). Pas later, wanneer u door de DVZ werd uitgenodigd voor uw eerste interview, wijzigt u de naam van uw geboorteplaats naar Shalwatti (zie administratief dossier verklaring DVZ). Op het CGVS beweert u dat de naam van uw dorp Amanzi is en Shalwatti daar het subdorp van is. U verduidelijkt verder dat ze de namen verkeerd hebben gespeld, en ze die voor elkaar hebben geplaatst. Dit raakt echter kant noch wal. Zo is in de eerste plaats duidelijk dat beide dorpsnamen qua spellingswijze helemaal niet op elkaar lijken, waardoor uw bewering dat uw geboorteplaats foutief werd opgeschreven op z'n minst de wenkbrauwen doet fronsen. Dat ze die dorpsnamen voor elkaar zouden hebben geplaatst, komt al helemaal ongerijmd over. Ook uw neef A. G. (...) gaf aan van het dorp Shalwatti afkomstig te zijn (zie administratief dossier - CGVS S. A. G. (...), p. 3). Er dient echter opgemerkt te worden dat hoewel er tijdens het persoonlijk onderhoud van uw neef meermaals werd gepolst naar het dorp Shalwatti en zijn nabije omgeving, uw neef toch nooit enige melding maakt van het dorp Amanzi. Uw geloofwaardigheid wordt verder onderuit gehaald wanneer blijkt dat beide dorpen spellingsgewijs helemaal niet op elkaar lijken, maar ze ook op geografisch vlak lijken die ver van elkaar te liggen. Na enig opzoekwerk kan in de beschikbare informatie enkel worden gelezen dat Amanzi geen dorp is gelegen in het district Tagab van de provincie Kapisa (CGVS, p.7), maar dat er wel een gelijknamig dorp op meer dan 800 kilometer van Shalwatti ligt (zie administratief dossier – blauwe map). Amanzi behoort namelijk tot het district Shorabak van de provincie Kandahar (zie administratief dossier – blauwe map). Wat er ook van zij, dat u geen consistente verklaringen aflegt inzake uw herkomst, rondt ongeloofwaardige verklaringen over uw leeftijd, en eerder dubieuze verklaringen over uw voorgehouden identiteit, zet uw algemene geloofwaardigheid uiteraard al danig op de helling.

Bovendien zijn er ook redenen te twijfelen aan het beweerde profiel van uw vader. U verklaart dat uw vader als arbaki instond voor de beveiliging van uw oudoom, commandant S. R. (...) (CGVS, p. 20). Gewapend met een Kalasnikov vergezelde uw vader uw oudoom, de commandant dus, voor meer dan twee jaar (CGVS, p. 14, 20-21). Allereerst is het opmerkelijk te noemen dat u geen enkel officieel document van het werk van uw vader kunt neerleggen. Nochtans beweert u dat uw vader verschillende documenten had van zijn werk, die in beslag werden genomen na de val van de overheid (CGVS, p. 4). Opnieuw moet worden herhaald dat u dus na het indienen van uw verzoek om internationale bescherming op 12 april 2021 wel degelijk in staat was om dergelijke documenten aan uw familie te vragen. Om welke documenten dat dan precies gaat, daar weet u geen antwoord op te geven. Uw uitleg dat u te jong zou zijn geweest om zich met dergelijke documenten te moeien, kan op geen enkele manier verschooning bieden, daar u in werkelijkheid reeds geruime tijd meerderjarig was op het moment dat u Afghanistan verliet en aldus binnen het gezin als volwassen zoon werd beschouwd (zie infra). Redelijkerwijs kan er van u worden verwacht dat u hier meer concrete informatie weet over te geven, zeker omdat het werk van uw vader in wezen rechtstreeks aan de basis ligt van uw

vertrek uit Afghanistan. Ook komt naar voren dat u sinds uw aankomst in België, ten tijde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS inmiddels meer dan een jaar geleden, op geen enkel moment zelf initiatief nam meer informatie te verzamelen over de aard van deze documenten. Desalniettemin geeft u aan dat u elke week contact hebt met uw familie in Afghanistan, waarvan u beweert dat die zeer overheidsgezind zijn, en actief zijn bij de arbaki (CGVS, p. 16). Uiteraard dringt de vraag zich op waarom u via uw familieleden dan nooit meer informatie hebt verkregen omtrent deze documenten. Verder wijst het CGVS op de contradictorische aard van uw bewering dat de aanval waarbij uw vader het leven liet zeker en vast kan worden teruggevonden in toenmalige nieuwsberichten, maar dat u zelf ondanks een doorgedreven poging geen dergelijke verslaggeving hebt kunnen vinden (CGVS, p. 27).

Aansluitend dient er opgemerkt te worden dat de foto's van uw vader, oudoom en zijn zoon geen enkel bewijs leveren voor de identiteit van de personen die er op te zien zijn, noch wordt hiermee aangetoond dat deze personen familie van u zijn. Er kan immers niet vastgesteld worden waar, wanneer en in welke omstandigheden en/of met welke bedoelingen ze werden genomen. Een van de foto's is trouwens van dermate povere kwaliteit dat het niet mogelijk is om gezichten te herkennen. Wat wel op te maken valt is er dat er talrijke mannen in uniform op staan. Nochtans droegen de arbaki's volgens u nooit uniformen, maar deden ze een rode armband om als ze ten strijde trokken (CGVS, p.20). Deze ene foto sluit dus ook nog eens slecht aan op uw verklaringen, waardoor betwijfeld moet worden of ze zelfs verband houdt met de arbaki. Foto's uit privébron bieden in elk geval geen enkele garantie omtrent authenticiteit. Ze kunnen namelijk makkelijk worden gemanipuleerd en in scène worden gezet. Hetzelfde geldt wat betreft video's. Zo verwijst u naar een video waarvan u verklaart dat die werd gefilmd tijdens de begrafenis van uw vader en waarop u ook te zien bent (CGVS, p. 5-6, 18). Begravenissen over heel de wereld gaan echter gepaard met een sociale bijeenkomst van kennissen, vrienden en familie om samen te kunnen rouwen. Dergelijke video kan echter niet specificeren dat u tot de categorie 'familie' behoort. U bent dan wel zichtbaar naast het lichaam van de persoon waarvoor er een begrafenis werd georganiseerd, enige familiale band met de persoon in kwestie kan daarmee nog niet bevestigd worden, noch kan het bevestigen dat de persoon waarvoor die begrafenis werd georganiseerd uw vader is. Dat u er verder ook niet in slaagt enig identiteitsdocument van uzelf, uw vader of andere familieleden voor te leggen, zorgt er voor dat er nog meer twijfels rijzen over het bestaan van enig familieband. Gevraagd of u nog andere foto's zou kunnen voorleggen waar u samen met uw vader op staat, beweert u dat u heel veel bewijs had kunnen meegeven, maar ze niet meer bestaan (CGVS, p. 24). Uw uitleg dat de gsm van uw moeder kapot is, kan echter niet overtuigen aangezien u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat u contact kon onderhouden met uw moeder via WhatsApp (CGVS, p. 16). Het CGVS moet tot de conclusie komen dat u geen bloedband aantoont met deze persoon, en dat u evenmin aannemelijk weet te maken dat deze persoon ooit fungeerde als lijfwacht van een arbaki-commandant.

Zelfs indien er enig geloof gehecht zou worden aan het profiel van uw vader, dringt de conclusie zich op dat de verklaringen over uw beweerde problemen met de taliban dermate vaag, inconsistent en tegenstrijdig bleken te zijn, dat ze ook op zich niet geloofwaardig zijn. U omschrijft een zeer duidelijke werkwijze van de taliban, waarbij ze de huizen van mensen die voor de overheid werkten binnenvallen of met bommen belagen (CGVS, p. 25). Indien er op dat moment mensen in die huizen aantreffen, dan werden die door de taliban ontvoerd (CGVS, p. 25). De taliban kwamen "bijna elke nacht" naar uw dorp (CGVS, p.19). Er dient om te beginnen met betrekking tot de door u beschreven werkwijze van de taliban te worden opgemerkt dat u die op de DVZ heel anders voorstelt. Daar verklaarde u dat de taliban na de dood van uw vader alle huizen in uw dorp doorzocht, op zoek "naar jongeren die met hen konden meegaan" (zie administratief dossier – vragenlijst CGVS). Deze verklaring wijst veeleer op een rekruteringspoging van jongeren in uw dorp door te taliban, en valt moeilijk te verenigen met hetgeen u op het CGVS verklaart. Hiernaar gevraagd, antwoordt u dat u hier geen informatie over heeft, maar u wel weet dat ze op zoek waren naar mensen van de overheid (CGVS, p. 25). Hoewel u aan het begin van het persoonlijk onderhoud dit meteen probeerde recht te zetten door aan te geven dat er op de DVZ werd genoteerd dat elk huis door de taliban werd aangevallen, terwijl het volgens u in de realiteit enkel de huizen waren van mensen die voor de overheid of arbaki's werkten (CGVS, p. 3), komt deze late correctie weinig overtuigend over en oogt dit als een poging om een opvallende wijziging in uw verklaringen te vergoelijken. U geeft immers aan de tolk op de DVZ goed te hebben verstaan, en bovendien bevestigt u dat uw verklaringen op het einde van het interview voor u werden voorgelezen ter goedkeuring (CGVS, p. 3). Dat u dan niet eerder de opmerking hebt gemaakt dat er een manifeste fout in deze verklaringen staat doet de wenkbrauwen fronsen. In de door u tijdens het gehoor geschetste omstandigheden is echter zeer vreemd dat de taliban nooit enige belangstelling voor u aan de dag zouden hebben gelegd, om dan plotseling zo doortastend naar u op zoek te gaan. Volgens u kwamen de taliban dus zowat elke nacht naar uw dorp (CGVS, p. 19). Ze bombardeerden of ontvoerden er de kinderen van de arbaki's terwijl die de frontlinie moesten bewaken (CGVS, p. 25). In die context is het dan ook weinig doorleefd dat u in wezen geen melding maakt van enige persoonlijke problemen voordat uw vader is gestorven. Uw vader was immers ongeveer twee jaar lang de lijfwacht van een arbaki-commandant (CGVS, p. 14) en dat was algemeen geweten (CGVS, p.23). Uw vader kwam enkel overdag naar huis (CGVS, p. 21). Uw familie zou dus bij uitstek gevaar lopen tijdens deze courante nachtelijke raids in uw dorp. Toch bent u zelf nooit in aanvaring gekomen met de taliban (CGVS, p. 26) en maakt u zelfs geen melding van enige

voorzorgsmaatregelen om u te beschermen tegen deze aanvallen. Volgens u was nochtans een dergelijke raid de reden dat uw moeder u zes dagen na de dood van uw vader naar het huis van uw oom werd gestuurd (CGVS, p. 25), wat u eerder nog beschreef als een rechtstreeks gevolg van de dood van uw vader (CGVS, p.16). Dat de taliban pas ruimschoots na de dood van uw vader voor het eerst naar uw huis gekomen zijn omdat ze namelijk vreesden dat u als oudste zoon in de voetsporen van uw vader zou treden (CGVS, p. 25) valt dus moeilijk te rijmen met de door u geschilderde omstandigheden waarin de taliban het voortdurend gemunt hadden op de families van arbaki-strijders. Op dat punt voegt u nog toe dat de taliban ook wel brieven stuurden naar mensen die voor de overheid werkten om te laten weten dat ze hun zonen zullen ontvoeren (CGVS, p. 25). Alweer is het vreemd dat zoiets dan nooit met jullie gebeurde. Verder slaagt u er ook niet in de vraag te beantwoorden of taliban ook gewone soldaten van de arbaki ontvoerden (CGVS, p. 25). Meer nog, toen u gevraagd werd of u mensen kent die werden ontvoerd, noemt u de namen op van de kinderen van commandanten (CGVS, p. 25). Op de vraag of ze ook gewone soldaten van de arbaki ontvoerden, beweert u dat het gebeurde, maar dat u geen specifieke namen kan noemen. Daarnaast herhaalt u opnieuw dat er veel mensen met geweld werden ontvoerd. Indien er daar effectief sprake van was, dan is het eigenaardig dat u daarover zo weinig kan vertellen.

Het is verder ook maar weinig logisch dat uw moeder en broers geen ander gedrag hebben gesteld na uw vertrek. Tot op vandaag leven ze nog steeds in hetzelfde dorp, waar uw familie stevast heeft gewoond (CGVS, p. 13, 15). Dergelijk gedrag is echter welhaast ondenkbaar in de nasleep van de problemen die u en uw vader hadden met de taliban. Al zeker gezien de hierboven omschreven wrede en gewelddadige praktijken die de taliban ten aanzien van mensen die banden hadden met de overheid, en waarvan u en uw vader het slachtoffer werden. U verklaart bovendien een maternale oom te hebben die slechts drie dorpen verder woont, die nu instaat voor het financiële onderhoud van uw moeder en broers, en waarnaar u kon verhuizen na de dood van uw vader (CGVS, p. 13, 16). Dat uw familie het dorp niet heeft ontvlucht, lijkt nogmaals te bevestigen dat u noch uw familieleden in werkelijkheid problemen met taliban hebben gekend. Tot slot wenst het CGVS ook nog aan te stippen dat het in Afghaanse culturele context merkwaardig is dat uw kerngezin nog altijd in hetzelfde huis zou wonen zonder een volwassen man in het huishouden (CGVS, p.13). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat vrouwen precies vanwege tradities zoals de pashtunwali in beperkte mate toegang hebben tot basisrechten, dat zeker weduwes zoals uw moeder een bijzonder lage plaats hebben op de maatschappelijke ladder, en dat het ongehoord en ondenkbaar is dat een vrouw in Afghanistan alleen zou wonen, of zelfs alleen met haar kinderen, zonder een volwassen man in het huishouden. Ook hieruit kan dus worden afgeleid dat u kennelijk een goed zicht wenst te verhinderen op uw profiel en het netwerk waarover u kan beschikken.

De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vluchtmotieven. Derhalve kan u niet als vluchteling worden erkend.

Uw advocaat heeft na het versturen van uw persoonlijke onderhoud nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities overgemaakt. Echter hebben deze geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen zij de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen.

De vaststelling dat uw neef A. G. S. (...) subsidiaire bescherming heeft verkregen in België doet geen afbreuk aan deze beslissing. Elk verzoek om internationale bescherming wordt individueel en op eigen merites beoordeeld en, zoals hierboven aangetoond, blijkt uit uw dossier nergens dat u een vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico hebt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers

terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekeerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic

indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens de schending van het zorgvuldigheidbeginsel aanvoert.

Verzoeker bekritiseert in dit middel de motieven van de bestreden beslissing over zijn leeftijd, zijn geboorteplaats, het werk van zijn vader en de tegenstrijdige verklaringen die hij aflegde. Daarnaast verwijt hij de adjunct-commissaris geen rekening te hebben gehouden met "het kwetsbaar en specifiek profiel van een verwesterde jonge man, zou moeten terug keren naar het bewind van de Taliban".

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

In dit middel gaat verzoeker in op de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban, meer bepaald op de veiligheidssituatie en de schendingen van mensenrechten. Hij voert ook een betoog over zijn verwestering en de gevaren voor Afghanen die terugkeren uit het Westen.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift wordt het *“Nansen profiel 3-21. Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021 (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Bij een op 10 april 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet zijn *taskara* (stuk 1), de *taskara* van zijn vader (stuk 2), een wapenvergunning van zijn vader (stuk 3), een werkkaart van zijn vader als *arbaki* (stuk 4) en een fotokopie van de envelop waarmee zijn oom deze documenten opstuurde (stuk 5).

2.2.3. Op 19 september 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EASO van januari 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EUAA van december 2023, aan de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024, aan het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, aan het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022, aan het rapport *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus *“Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023 en aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 2 februari 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart te vrezen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, zal worden gedood door de taliban omdat zijn vader, zijn oom en zijn neef bij de *arbaki's* werkten. Zijn vader, zijn oom en zijn neef zouden zijn omgekomen tijdens een gevecht met de taliban en daarna zouden de taliban twee keer bij verzoeker thuis zijn langsgegaan omdat ze vreesden dat hij in de voetsporen van zijn vader zou treden. Verzoeker zou dan omstreeks augustus 2020 zijn land verlaten hebben. Na zijn vertrek zouden de taliban verschillende huizen van zijn familie doorzocht hebben.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zijn verklaringen worden gekenmerkt door verscheidene tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde vluchtmotieven.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze opmerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde leeftijd en dit in de bestreden beslissing als volgt toelicht:

"Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 06 mei 2021, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij een minimumleeftijd van 24,4 jaar een goede schatting is. Dat u geboren bent op (...) 2004 en minderjarig zou zijn geweest bij aankomst in België, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Uit het feit dat u zich bij uw asielaanvraag bij de DVZ verklaarde 16 jaar oud te zijn, blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. Dat u zich bewust gevoelig jonger probeert voor te doen dan u in werkelijkheid bent ondermijnt bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid. Bovenstaande vaststelling wordt versterkt wanneer blijkt dat u bij uw verzoek om internationale bescherming in Slovakije een afwijkende verklaring hebt afgelegd omtrent uw leeftijd. Daar gaf u immers aan meerderjarig te zijn en werd (...) 2002 als geboortedatum genoteerd (zie administratief dossier). U bleef echter ten stelligste volhouden dat u minderjarig bent (CGVS, p. 4, 7).

Dat u bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over uw leeftijd klemt des te meer omdat u voor deze procedure ook geen enkel origineel document hebt voorgelegd dat uw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zouden kunnen staven. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs is een verdere negatieve indicatie met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen eenduidig zicht biedt op wie u bent en waar u vandaan komt. De door u aangereikte verschoningsgrond hiervoor kan evenmin overtuigen. Uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) zou immers na de val van Afghaanse regime door de taliban in beslag genomen zijn (CGVS, p.4) en u benadrukt meermaals dat onder het huidige regime de mogelijkheid niet langer bestaat om een taskara te laten uitreiken (CGVS, p.7). De uitslag van het leeftijdsonderzoek werd u echter gecommuniceerd op 06 mei 2021, ettelijke maanden voor de taliban op 15 augustus 2021 de hoofdstad Kabul innamen en zo de macht grepen in Afghanistan. U staat duidelijk nog altijd in contact met uw verwanten in uw herkomstland (CGVS, p.5,16). Het valt dan ook niet in te zien waarom uw verwanten in Afghanistan niet op zijn minst een kopie van uw identiteitsbewijs zouden hebben opgestuurd indien u werkelijk meent dat u daarmee uw leeftijd kon aantonen. Wat er ook van zij, in het licht van de feitelijke vaststellingen acht het CGVS uw identiteit niet ontegensprekelijk aangetoond."

Verzoeker toont het tegendeel niet aan. In het eerste middel van zijn verzoekschrift beperkt hij zich immers tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld en tot de loutere herhaling van de verklaringen die hij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) had afgelegd, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststellingen van de adjunct-commissaris feitelijk onjuist of onredelijk zijn.

Ook door bij zijn op 10 april 2023 neergelegde aanvullende nota een fotokopie van zijn *taskara* te voegen (stuk 1), doet verzoeker geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Het betreft hier vooreerst slechts een fotokopie en aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De Raad wenst er verzoeker bijkomend aan te herinneren dat hij er ingevolge de op hem rustende medewerkingsplicht toe gehouden is documenten en andere stukken ter staving van zijn identiteit en vluchtrelaas zo spoedig mogelijk aan te brengen. Verzoeker verklaarde op het CGVS dat zijn *taskara* in beslag werd genomen en dat hij geen *taskara* zal kunnen bekomen, tenzij er een nieuwe toekomstige overheid is (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4 en 7). Op heden zijn de taliban nog steeds aan de macht in Afghanistan en is er dus geen nieuwe overheid. Het kan niet ernstig worden genoemd dat verzoeker bij een aanvullende nota van 10 april 2023 plots zijn *taskara* voegt, zonder daarbij enige toelichting te geven over hoe hij deze *taskara* heeft teruggekregen van de taliban, waarvoor hij *nota bene* vreest dat ze hem bij terugkeer zullen doden omdat zijn familie bij de *arbaki's* waren. Bovendien wordt er nog op gewezen dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van

State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Er blijkt niet dat verzoeker deze mogelijkheid benut heeft.

Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven.

Zo haalt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing ook nog de volgende ernstige redenen aan om te twifelen aan de verklaringen van verzoeker over zijn geboorteplaats:

“Bij het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u reeds spontaan aan dat de naam van uw dorp niet correct werd neergeschreven (CGVS, p. 3). In het kader van uw interview als Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (NMBV) verklaarde u immers geboren te zijn in Amanzi en zouden uw familieleden volgens uw verklaringen nog steeds in Amanzi verblijven (zie administratief dossier – NMBV-fiche). Pas later, wanneer u door de DVZ werd uitgenodigd voor uw eerste interview, wijzigt u de naam van uw geboorteplaats naar Shalwatti (zie administratief dossier verklaring DVZ). Op het CGVS beweert u dat de naam van uw dorp Amanzi is en Shalwatti daar het subdorp van is. U verduidelijkt verder dat ze de namen verkeerd hebben gespeld, en ze die voor elkaar hebben geplaatst. Dit raakt echter kant noch wal. Zo is in de eerste plaats duidelijk dat beide dorpsnamen qua spellingswijze helemaal niet op elkaar lijken, waardoor uw bewering dat uw geboorteplaats foutief werd opgeschreven op z’n minst de wenkbrauwen doet fronsen. Dat ze die dorpsnamen voor elkaar zouden hebben geplaatst, komt al helemaal ongerijmd over. Ook uw neef A. G. (...) gaf aan van het dorp Shalwatti afkomstig te zijn (zie administratief dossier - CGVS S. A. G. (...), p. 3). Er dient echter opgemerkt te worden dat hoewel er tijdens het persoonlijk onderhoud van uw neef meermaals werd gepolst naar het dorp Shalwatti en zijn nabije omgeving, uw neef toch nooit enige melding maakt van het dorp Amanzi. Uw geloofwaardigheid wordt verder onderuit gehaald wanneer blijkt dat beide dorpen spellingsgewijs helemaal niet op elkaar lijken, maar ze ook op geografisch vlak lijken die ver van elkaar te liggen. Na enig onderzoek kan in de beschikbare informatie enkel worden gelezen dat Amanzi geen dorp is gelegen in het district Tagab van de provincie Kapisa (CGVS, p.7), maar dat er wel een gelijknamig dorp op meer dan 800 kilometer van Shalwatti ligt (zie administratief dossier – blauwe map). Amanzi behoort namelijk tot het district Shorabak van de provincie Kandahar (zie administratief dossier – blauwe map). Wat er ook van zij, dat u geen consistente verklaringen aflegt inzake uw herkomst, ronduit ongeloofwaardige verklaringen over uw leeftijd, en eerder dubieuze verklaringen over uw voorgehouden identiteit, zet uw algemene geloofwaardigheid uiteraard al danig op de helling.”

Door in het eerste middel van zijn verzoekschrift louter te herhalen dat hij zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) als op het CGVS spontaan had aangegeven dat zijn geboorteplaats bij zijn registratie verkeerd werd genoteerd, zonder *in concreto* in te gaan op de motieven daarover in de bestreden beslissing, werpt verzoeker geen ander licht op deze vaststellingen en overwegingen, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. Dat verzoeker geen enkele reden zou hebben om te liegen over zijn geboorteplaats betreft een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet de minste afbreuk doet aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat hij geen consistente verklaringen aflegt over zijn herkomst, ongeloofwaardige verklaringen over zijn leeftijd en eerder dubieuze verklaringen over zijn voorgehouden identiteit.

Naast al het voorgaande, geeft de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing nog aan dat er ook ernstige redenen zijn om te twifelen aan het beweerde profiel van verzoekers vader:

“U verklaart dat uw vader als arbaki instond voor de beveiliging van uw oudoom, commandant S. R. (...) (CGVS, p. 20). Gewapend met een Kalasjnikov vergezelde uw vader uw oudoom, de commandant dus, voor meer dan twee jaar (CGVS, p. 14, 20-21). Allereerst is het opmerkelijk te noemen dat u geen enkel officieel document van het werk van uw vader kunt neerleggen. Nochtans beweert u dat uw vader verschillende documenten had van zijn werk, die in beslag werden genomen na de val van de overheid (CGVS, p. 4). Opnieuw moet worden herhaald dat u dus na het indienen van uw verzoek om internationale bescherming op 12 april 2021 wel degelijk in staat was om dergelijke documenten aan uw familie te vragen. Om welke documenten dat dan precies gaat, daar weet u geen antwoord op te geven. Uw uitleg dat u te jong zou zijn geweest om zich met dergelijke documenten te moeien, kan op geen enkele manier verschooning bieden, daar u in werkelijkheid reeds geruime tijd meerderjarig was op het moment dat u Afghanistan verliet en aldus binnen het gezin als volwassen zoon werd beschouwd (zie infra). Redelijkerwijs kan er van u worden verwacht dat u hier meer concrete informatie weet over te geven, zeker omdat het werk van uw vader in wezen rechtstreeks aan de basis ligt van uw vertrek uit Afghanistan. Ook komt naar voren dat u sinds uw aankomst in België, ten tijde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS inmiddels meer dan een jaar geleden, op geen enkel moment zelf initiatief nam meer informatie te verzamelen over de aard van deze documenten. Desalniettemin geeft u aan dat u elke week contact hebt met uw familie in Afghanistan, waarvan u beweert dat die zeer overheidsgezind zijn, en actief zijn bij de arbaki (CGVS, p. 16). Uiteraard dringt de vraag zich op waarom u via uw familieleden dan nooit meer informatie hebt verkregen omtrent deze

documenten. Verder wijst het CGVS op de contradictorische aard van uw bewering dat de aanval waarbij uw vader het leven liet zeker en vast kan worden teruggevonden in toenmalige nieuwsberichten, maar dat u zelf ondanks een doorgedreven poging geen dergelijke verslaggeving hebt kunnen vinden (CGVS, p. 27). Aansluitend dient er opgemerkt te worden dat de foto's van uw vader, oudoom en zijn zoon geen enkel bewijs leveren voor de identiteit van de personen die er op te zien zijn, noch wordt hiermee aangetoond dat deze personen familie van u zijn. Er kan immers niet vastgesteld worden waar, wanneer en in welke omstandigheden en/of met welke bedoelingen ze werden genomen. Een van de foto's is trouwens van dermate povere kwaliteit dat het niet mogelijk is om gezichten te herkennen. Wat wel op te maken valt is er dat er talrijke mannen in uniform op staan. Nochtans droegen de arbaki's volgens u nooit uniformen, maar deden ze een rode armband om als ze ten strijde trokken (CGVS, p.20). Deze ene foto sluit dus ook nog eens slecht aan op uw verklaringen, waardoor betwijfeld moet worden of ze zelfs verband houdt met de arbaki. Foto's uit privébron bieden in elk geval geen enkele garantie omtrent authenticiteit. Ze kunnen namelijk makkelijk worden gemanipuleerd en in scène worden gezet. Hetzelfde geldt wat betreft video's. Zo verwijst u naar een video waarvan u verklaart dat die werd gefilmd tijdens de begrafenis van uw vader en waarop u ook te zien bent (CGVS, p. 5-6, 18). Begravenissen over heel de wereld gaan echter gepaard met een sociale bijeenkomst van kennissen, vrienden en familie om samen te kunnen rouwen. Dergelijke video kan echter niet specificeren dat u tot de categorie 'familie' behoort. U bent dan wel zichtbaar naast het lichaam van de persoon waarvoor er een begrafenis werd georganiseerd, enige familiale band met de persoon in kwestie kan daarmee nog niet bevestigd worden, noch kan het bevestigen dat de persoon waarvoor die begrafenis werd georganiseerd uw vader is. Dat u er verder ook niet in slaagt enig identiteitsdocument van uzelf, uw vader of andere familieleden voor te leggen, zorgt er voor dat er nog meer twijfels rijzen over het bestaan van enig familieband. Gevraagd of u nog andere foto's zou kunnen voorleggen waar u samen met uw vader op staat, beweert u dat u heel veel bewijs had kunnen meegeven, maar ze niet meer bestaan (CGVS, p. 24). Uw uitleg dat de gsm van uw moeder kapot is, kan echter niet overtuigen aangezien u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat u contact kon onderhouden met uw moeder via WhatsApp (CGVS, p. 16). Het CGVS moet tot de conclusie komen dat u geen bloedband aantoont met deze persoon, en dat u evenmin aannemelijk weet te maken dat deze persoon ooit fungeerde als lijfwacht van een arbaki-commandant."

De omstandigheid dat verzoeker pas in juni 2022 werd gehoord, biedt geen verschuiving voor zijn weinig proactieve houding wat betreft het verzamelen van documenten ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat de verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk dient aan te brengen en dat in het tweede lid van deze bepaling wordt bepaald dat deze elementen "onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient" omvatten. Waar verzoeker in het eerste middel nog laat gelden dat de job van zijn vader heel veel gevaar inhield en dat dergelijke gevoelige informatie niet met een kind werd gedeeld, doet hij geen afbreuk aan de overweging in de bestreden beslissing dat zijn uitleg dat hij te jong zou zijn geweest om zich met dergelijke documenten te moeien op geen enkele manier verschuiving kan bieden, daar hij in werkelijkheid reeds geruime tijd meerderjarig was op het moment dat hij Afghanistan verliet en aldus binnen het gezin als volwassen zoon werd beschouwd. Verzoeker brengt hier geen enkel dienstig argument tegen in.

Door voorts in het eerste middel nog te stellen dat hij zijn best heeft gedaan om toch wat bewijsstukken voor te leggen, met name de foto's van zijn vader samen met de oudoom en een video van de begrafenis van zijn vader waarop ook hij te zien is, werpt verzoeker geen ander licht op de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen daarover. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker in dit middel louter zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud daarover citeert.

Door bij zijn op 10 april 2023 neergelegde aanvullende nota fotokopieën van de *taskara* van zijn vader (stuk 2), een wapenvergunning van zijn vader (stuk 3) en een werkkaart van zijn vader als *arbaki* (stuk 4) te voegen, doet verzoeker geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Het betreft hier vooreerst slechts fotokopieën en aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan, zoals reeds gesteld, slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend. De Raad wenst er verzoeker bijkomend aan te herinneren dat hij er ingevolge de op hem rustende medewerkingsplicht toe gehouden is documenten en andere stukken ter staving van zijn vluchtrelaas zo spoedig mogelijk aan te brengen. Verzoeker verklaarde op het CGVS dat de documenten van zijn vader in beslag werden genomen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Het kan niet ernstig worden genoemd dat verzoeker bij een aanvullende nota van 10 april 2023 plots de *taskara* van zijn vader, een wapenvergunning van zijn vader en een werkkaart van zijn vader als *arbaki* voegt, zonder daarbij enige toelichting te geven over hoe hij deze documenten heeft teruggekregen van de taliban, waarvoor hij *nota bene* vreest dat ze hem bij terugkeer zullen doden omdat zijn familie bij de *arbaki's* waren. Het is overigens zeer opmerkelijk dat de wapenvergunning van verzoekers vader blijkens de vertaling ervan vermeldt dat

“(d)eze aanvraag” geldig is van 9 september 2020 tot en met 20 maart 2021, wetende dat verzoeker verklaarde zijn land van herkomst omstreeks augustus 2020 te hebben verlaten nadat (onder meer) zijn vader was omgekomen tijdens een gevecht met de taliban. De Raad merkt tevens op dat de werkkaart van verzoekers vader niet gedateerd is. Om deze redenen kan aan de bij de aanvullende nota gevoegde stukken geen objectieve bewijswaarde worden toegekend.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen en overwegingen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn profiel als zoon en familielid van *arbaki's* niet aannemelijk maakt. Bijgevolg kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn vrees om bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban te worden gedood omdat hij familie is van *arbaki's*. Dat daaraan geen geloof kan worden gehecht, blijkt eens te meer uit de vage, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen die verzoeker aflegde over de door hem voorgehouden problemen met de taliban, zoals in de bestreden beslissing als volgt wordt beargumenteerd:

*“U omschrijft een zeer duidelijke werkwijze van de taliban, waarbij ze de huizen van mensen die voor de overheid werkten binnenvallen of met bommen belagen (CGVS, p. 25). Indien er op dat moment mensen in die huizen aantreffen, dan werden die door de taliban ontvoerd (CGVS, p. 25). De taliban kwamen “bijna elke nacht” naar uw dorp (CGVS, p.19). Er dient om te beginnen met betrekking tot de door u beschreven werkwijze van de taliban te worden opgemerkt dat u die op de DVZ heel anders voorstelt. Daar verklaarde u dat de taliban na de dood van uw vader alle huizen in uw dorp doorzocht, op zoek “naar jongeren die met hen konden meegaan” (zie administratief dossier – vragenlijst CGVS). Deze verklaring wijst veeleer op een rekruteringspoging van jongeren in uw dorp door de taliban, en valt moeilijk te verenigen met hetgeen u op het CGVS verklaart. Hiernaar gevraagd, antwoordt u dat u hier geen informatie over heeft, maar u wel weet dat ze op zoek waren naar mensen van de overheid (CGVS, p. 25). Hoewel u aan het begin van het persoonlijk onderhoud dit meteen probeerde recht te zetten door aan te geven dat er op de DVZ werd genoteerd dat elk huis door de taliban werd aangevallen, terwijl het volgens u in de realiteit enkel de huizen waren van mensen die voor de overheid of *arbaki's* werkten (CGVS, p. 3), komt deze late correctie weinig overtuigend over en oogt dit als een poging om een opvallende wijziging in uw verklaringen te vergoelijken. U geeft immers aan de tolk op de DVZ goed te hebben verstaan, en bovendien bevestigt u dat uw verklaringen op het einde van het interview voor u werden voorgelezen ter goedkeuring (CGVS, p. 3). Dat u dan niet eerder de opmerking hebt gemaakt dat er een manifeste fout in deze verklaringen staat doet de wenkbrauwen fronsen. In de door u tijdens het gehoor geschetste omstandigheden is echter zeer vreemd dat de taliban nooit enige belangstelling voor u aan de dag zouden hebben gelegd, om dan plotseling zo doortastend naar u op zoek te gaan. Volgens u kwamen de taliban dus zowat elke nacht naar uw dorp (CGVS, p. 19). Ze bombardeerden of ontvoerden er de kinderen van de *arbaki's* terwijl die de frontlinie moesten bewaken (CGVS, p. 25). In die context is het dan ook weinig doorleefd dat u in wezen geen melding maakt van enige persoonlijke problemen voordat uw vader is gestorven. Uw vader was immers ongeveer twee jaar lang de lijfwacht van een *arbaki-commandant* (CGVS, p. 14) en dat was algemeen geweten (CGVS, p.23). Uw vader kwam enkel overdag naar huis (CGVS, p. 21). Uw familie zou dus bij uitstek gevaar lopen tijdens deze courante nachtelijke raids in uw dorp. Toch bent u zelf nooit in aanvaring gekomen met de taliban (CGVS, p. 26) en maakt u zelfs geen melding van enige voorzorgsmaatregelen om u te beschermen tegen deze aanvallen. Volgens u was nochtans een dergelijke raid de reden dat uw moeder u zes dagen na de dood van uw vader naar het huis van uw oom werd gestuurd (CGVS, p. 25), wat u eerder nog beschreef als een rechtstreeks gevolg van de dood van uw vader (CGVS, p.16). Dat de taliban pas ruimschoots na de dood van uw vader voor het eerst naar uw huis gekomen zijn omdat ze namelijk vreesden dat u als oudste zoon in de voetsporen van uw vader zou treden (CGVS, p. 25) valt dus moeilijk te rijmen met de door u geschilderde omstandigheden waarin de taliban het voortdurend gemunt hadden op de families van *arbaki-strijders*. Op dat punt voegt u nog toe dat de taliban ook wel brieven stuurden naar mensen die voor de overheid werkten om te laten weten dat ze hun zonen zullen ontvoeren (CGVS, p. 25). Alweer is het vreemd dat zo iets dan nooit met jullie gebeurde. Verder slaagt u er ook niet in de vraag te beantwoorden of taliban ook gewone soldaten van de *arbaki* ontvoerden (CGVS, p. 25). Meer nog, toen u gevraagd werd of u mensen kent die werden ontvoerd, noemt u de namen op van de kinderen van commandanten (CGVS, p. 25). Op de vraag of ze ook gewone soldaten van de *arbaki* ontvoerden, beweert u dat het gebeurde, maar dat u geen specifieke namen kan noemen. Daarnaast herhaalt u opnieuw dat er veel mensen met geweld werden ontvoerd. Indien er daar effectief sprake van was, dan is het eigenaardig dat u daarover zo weinig kan vertellen.*

Het is verder ook maar weinig logisch dat uw moeder en broers geen ander gedrag hebben gesteld na uw vertrek. Tot op vandaag leven ze nog steeds in hetzelfde dorp, waar uw familie steevast heeft gewoond (CGVS, p. 13, 15). Dergelijk gedrag is echter welhaast ondenkbaar in de nasleep van de problemen die u en uw vader hadden met de taliban. Al zeker gezien de hierboven omschreven wrede en gewelddadige praktijken die de taliban ten aanzien van mensen die banden hadden met de overheid, en waarvan u en uw vader het slachtoffer werden. U verklaart bovendien een maternale oom te hebben die slechts drie dorpen verder woont, die nu instaat voor het financiële onderhoud van uw moeder en broers, en waarnaar u kon

verhuizen na de dood van uw vader (CGVS, p. 13, 16). Dat uw familie het dorp niet heeft ontvlucht, lijkt nogmaals te bevestigen dat u noch uw familieleden in werkelijkheid problemen met taliban hebben gekend. Tot slot wenst het CGVS ook nog aan te stippen dat het in Afghaanse culturele context merkwaardig is dat uw kerngezin nog altijd in hetzelfde huis zou wonen zonder een volwassen man in het huishouden (CGVS, p.13). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat vrouwen precies vanwege tradities zoals de pashtunwali in beperkte mate toegang hebben tot basisrechten, dat zeker weduwes zoals uw moeder een bijzonder lage plaats hebben op de maatschappelijke ladder, en dat het ongehoord en ondenkbaar is dat een vrouw in Afghanistan alleen zou wonen, of zelfs alleen met haar kinderen, zonder een volwassen man in het huishouden. Ook hieruit kan dus worden afgeleid dat u kennelijk een goed zicht wenst te verhinderen op uw profiel en het netwerk waarover u kan beschikken.”

Door er in het eerste middel van zijn verzoekschrift louter op te wijzen dat hij bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS de fouten die op de DVZ gemaakt werden spontaan heeft rechtgezet, zonder ook maar enigszins in te gaan op de motieven in de bestreden beslissing daarover, slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Voorts beperkt verzoeker zich tot een loutere herhaling van de verklaringen die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS aflegde, zonder concreet in te gaan op de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden, inconsistenties en tegenstrijdigheden. Ook hiermee werpt verzoeker geen ander licht op de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing.

Het betoog van verzoeker in het eerste middel dat hij bij de DVZ de kans niet om kreeg zijn zinnen af te maken, telkens onderbroken werd en dat wat hij vertelde gewoon werd samengevat en als hij daar een opmerking op maakte, men hem vertelde dat dat interview niet zo belangrijk was en dat hij op het CGVS alle tijd zou krijgen om alles in detail te vertellen, verklaart noch rechtvaardigt dat zijn verklaringen bij de DVZ tegenstrijdig waren met de verklaringen die hij op het CGVS aflegde. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, gaf verzoeker aan de tolk op de DVZ goed te hebben verstaan en bevestigde hij bovendien dat zijn verklaringen op het einde van het interview bij de DVZ voor hem ter goedkeuring werden voorgelezen. Het is dan ook weinig aannemelijk dat hij de manifeste fouten in zijn verklaringen bij de DVZ niet eerder opmerkte en signaleerde. Hoe dan ook verklaart noch rechtvaardigt dit betoog de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op bepaalde punten vaag en weinig doorleefd waren.

Aldus slaagt verzoeker er ook niet in deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Het “Nansen profiel 3-21. Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek” van Nansen van oktober 2021 dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen. Deze informatie heeft overigens betrekking op de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, terwijl het verzoek van verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming betreft.

De door verzoeker bij zijn op 10 april 2023 neergelegde aanvullende nota gevoegde envelop waarmee zijn oom documenten naar hem opstuurde (aanvullende nota verzoeker, stuk 5), heeft evenmin betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert, en kan bijgevolg evenmin volstaan om deze feiten aan te tonen.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dient te vrezen om te worden gedood door de taliban omdat hij familie zou zijn van *arbaki's* (die door de taliban werden gedood tijdens een gevecht).

In het eerste middel van zijn verzoekschrift hekelt verzoeker nog dat de adjunct-commissaris geen rekening heeft gehouden met “*het kwetsbaar en specifiek profiel van een verwesterde jonge man, zou moeten terug keren naar het bewind van de Taliban*”. In het tweede middel stelt hij nog dat hij ondertussen bijna twee jaar in België verblijft en volledig verwesterd is.

Wat dit betreft, wijst de Raad erop dat uit objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

In de “*Country Guidance*” van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61), bijtreden.

De Raad benadrukt vooreerst dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op zijn leeftijd, identiteit, nationaliteit, landen van eerder verblijf en geboorteplaats. Verzoeker verwijt de adjunct-commissaris dan ook niet dienstig geen rekening te hebben gehouden met zijn kwetsbaar en specifiek profiel als verwesterde jonge man die zou moeten terugkeren naar het bewind van de taliban. Door geen duidelijk beeld te schetsen van zijn identiteit en zijn situatie voor zijn aankomst in België maakt verzoeker het voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn werkelijke identiteit en recente woon- en verblijfplaatsen voor zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf buiten Afghanistan hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels drie en een half jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker laat in het tweede middel gelden dat hij tijdens zijn verblijf in België volledig verwesterd is, doch hij laat na deze loutere bewering te concretiseren. Dit betoog mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

Waar verzoeker in het tweede middel een betoog voert over de strikte interpretatie van de *sharia* onder het talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en zijn geboorteplaats en die geen duidelijk zicht biedt op zijn identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf en die nog maar drie en een half jaar in België verblijft, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde '*besmet*' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §§ 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij door de taliban wordt gezocht omwille van het werk van zijn familie bij de *arbaki's* en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens steun in de recente informatie waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom

moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad verwerende partij bij in diens standpunt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd en dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er aldaar sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Immers blijkt dat sinds de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk zijn afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kapisa. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor de provincie Kapisa geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen. De informatie waarnaar hij in zijn verzoekschrift verwijst, is minder recent dan, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
I. VERLOOY,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

I. VERLOOY	D. DE BRUYN
------------	-------------